HET MEISJE MET DE ZWAVELSTOKKEN

HET was verschrikkelijk koud; de sneeuw viel in dichte vlokken neer, het begon al donker te worden. En de avond naderde, de laatste avond van het jaar. In die koude en duisternis liep een arm meisje blootshoofds en barrevoets door de straten. Toen ze van huis was weggegaan had ze wel pantoffels aan gehad, maar wat had ze daaraan? Het waren grote pantoffels, die haar moeder lang gedragen had, en dus veel te groot voor haar. Toen ze haastig moest uitwijken voor twee wagens, die hard waren komen aanrijden, had ze ze verloren. De ene pantoffel was nergens meer te vinden en een straatjongen had de andere opgeraapt en meegenomen, terwijl hij zei, dat het net een kinderwieg was. En zo liep het arme, kleine meisje op haar kleine blote voetjes, die rood en blauw waren van de kou.

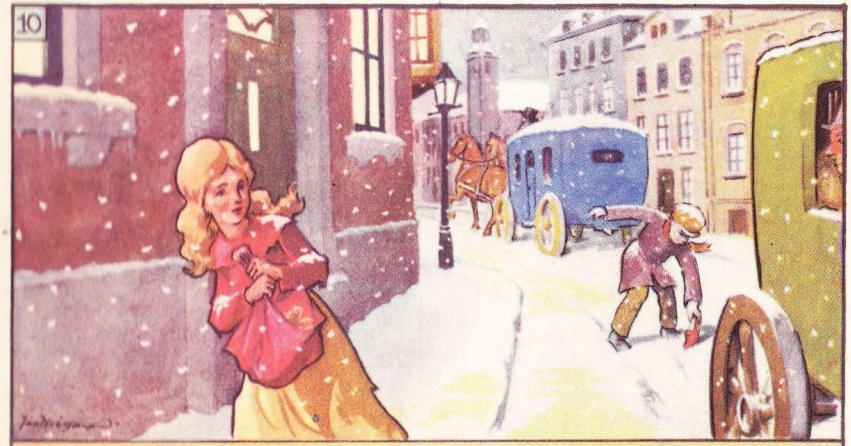

Zo liep het arme kleine meisje op haar blote voetjes

In een oud schortje droeg ze verscheidene bosjes zwavelstokken en een bosje hield ze in haar hand. Ze had de gehele dag geen enkel bosje verkocht en niemand had haar een paar centen gegeven.

Och, dat arme, kleine meisje! Het

was een beeld van ellende, zoals ze met moeite voortstrompelde. De sneeuwvlokken bedekten haar lang blond haar, dat in krullen over haar schouders viel, maar daar dacht ze niet aan. In alle vensters zag ze licht stralen en overal rook het naar ganzegebraad, want het was Oudejaarsavond. Daàr dacht ze aan.

In een hoek, die gevormd werd door twee huizen, waarvan het ene iets meer naar voren stond, hurkte ze neer. Ze had haar voetjes opgetrokken, maar ze werd steeds kouder en ze durfde niet naar huis te gaan, want ze had geen zwavelstokken verkocht en ze bracht geen centen mee. Haar vader zou haar een pak slaag geven en in huis was het ook koud, want door het dak waaronder ze woonde, huilde de wind, ofschoon de grootste scheuren en gaten met lompen en stroo waren dichtgestopt.

Haar handjes waren verstijfd van de koude.

Wacht, een zwavelstokje kon haar misschien helpen. Als ze er één uit een bosje trok en het langs de muur streek zou zij er haar handjes aan kunnen warmen. Ze trok er één uit. R-r-ats, wat sputterde en brandde het! Het was een warm en helder vlammetje, precies een kleine kandelaar, als ze haar handen er om heen hield, het was een wonderlijk lichtje.

Het kleine meisje meende, dat ze voor een grote, gepolijste kachel zat met glimmende koperen poten en een koperen deksel. Hoe heerlijk brandde het vuur, hoe goed was het er zo dicht bij te zijn! Maar het vlammetje ging uit en de kachel verdween, en ze had alleen nog maar het afgebrande zwavelstokje in haar hand.

Toen streek ze een tweede langs de muur. Het vlamde dadelijk aan en toen het licht op de muur viel werd deze doorschijnend als een dunne sluier en ze kon er door heen in de kamer zien. De tafel was gedekt met een sneeuwwit laken, er stond een prachtig eetservies op en de gebraden gans, die was gevuld met appels en gedroogde pruimen, geurde kostelijk. En wat nog mooier was om te zien,

„Grootmoeder, o, neem mij mee!"

de gans sprong van de tafel en waggelde over de grond met een vork en een mes in de borst gestoken, naar het kleine meisje toe. Toen ging het zwavelstokje uit, en ze zag niets meer dan de dikke, grijze, koude muur. Ze stak weer een zwavelstokje aan. Nu zat ze onder een prachtige Kerstboom; hij was groter en mooier dan die ze door het raam in het rijke koopmanshuis had gezien. Duizende kaarsjes stonden op de groene takken te stralen en fraai gekleurde schilderijen, zoals ze in platenwinkels verkocht werden, zagen er op neer.

Het kleine meisje strekte er haar hand naar uit, maar toen doofde het zwavelstokje. De kerstlichten klommen omhoog. Zij zag ze nu als sterren aan de lucht; een ster viel naar beneden, en liet een lange lichtstreep achter.

„Nu sterft iemand," dacht het kleine meisje, want haar oude grootmoeder, de enige, die van haar had gehouden en die nu dood was, had haar verteld, dat een ziel tot God opsteeg, als er een ster uit de hemel viel.

Weer streek ze een zwavelstokje langs de muur; het werd weer licht en nu zag ze haar oude grootmoeder staan, zacht en liefelijk in een krans van stralend licht.

„Grootmoeder!" riep het kind, „o, neem mij mee! Ik weet, dat je weg gaat als het stokje is uitgebrand. Je zult verdwij-

nen evenals het warme vuur, het heerlijke eten en de grote, prachtige Kerstboom!" En toen streek ze 't hele bosje langs de muur, want ze wilde haar grootmoeder vasthouden. En de zwavelstokjes brandden zo helder, dat het lichter werd dan in de middag. Nooit was grootmoeder zo groot en mooi geweest. Ze nam het kleine meisje in haar armen en samen vlogen zij stralend en blij boven de aarde, hoger en hoger en er was geen koude en honger en zorg, want ze waren bij God.
Maar in de hoek, tegen de muur geleund zat het arme meisje met rode wangen en glimlachend, dood gevroren op de laatste avond van het oude jaar. De Nieuwjaarszon scheen over 't dode meisje, dat verstijfd en koud daar neerhurkte met haar zwavelstokjes, waarvan een bosje verbrand was.
„Ze heeft zich zeker willen warmen," zeiden de mensen. Niemand kon zich voorstellen, hoeveel schoons zij had gezien en in welk een heerlijkheid ze met haar grootmoeder de Nieuwjaarsdag was ingegaan.

Sprookjesboeken van Vader Haas

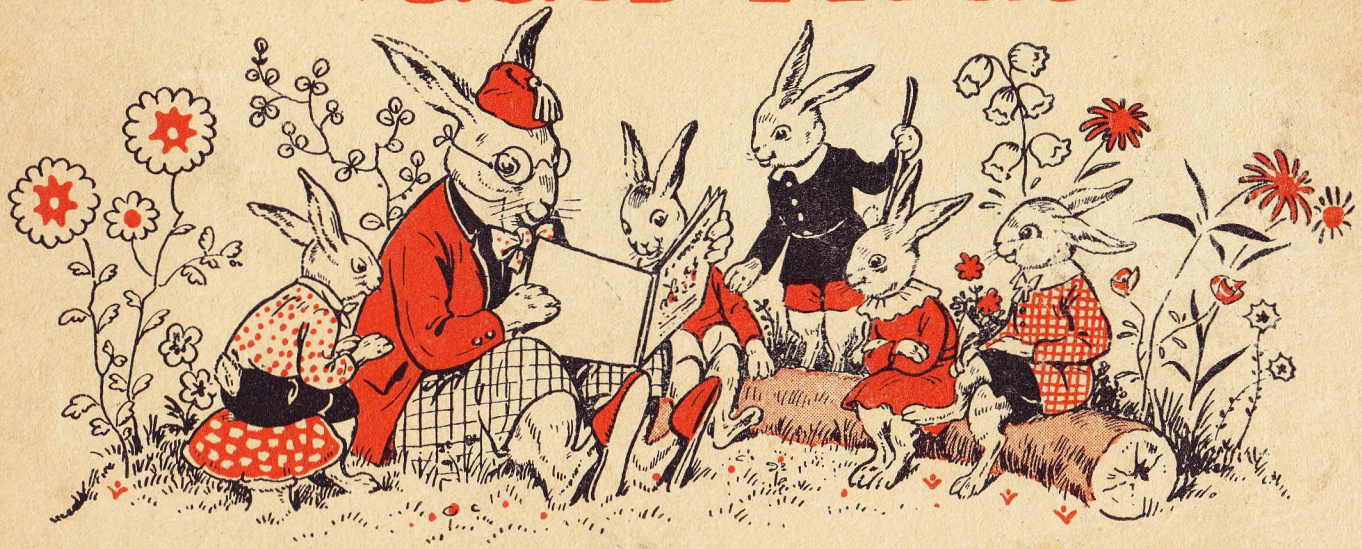

NAVERTELD DOOR
MEVR. E. DOPHEIDE-WITTE (TANTE LIZE)

MET PRENTJES
VAN JAN WIEGMAN

ZEVENDE BOEKJE

UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.
HAARLEM

Sprookjesboeken van Vader Haas

ZEVENDE BOEKJE

Sprookjes van Perrault, Hauff, Bechstein en Andersen

Naverteld door

Mevr. E. DOPHEIDE-WITTE (TANTE LIZE)